

Sygn. akt III K 424/10

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Mokrzyż

Sędzia: SO Elżbieta Sztenc

Ławnicy: Krystyna Bartkiewicz, Jan Nowaczyk, Tadeusz Michaluk

Protokolant: Joanna Sikora

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej - Krzysztofa Łysiaka

po rozpoznaniu w dniach: 7 kwietnia, 28 czerwca, 13 września, 12 października, 16 listopada, 2 grudnia 2011 r., 18 stycznia, 31 lipca, 4 października, 22 listopada 2012r., 15 lutego, 28 marca, 24 kwietnia, 6 czerwca, 24 lipca, 30 października, 28 listopada 2013 r.

sprawy:

1. A. M.

syna W. i D. z domu P.

urodzonego (...) w R.

2. H. B.

córki D. i N. z domu R. J.

urodzonej (...) w D., w B.

oskarżonych o to, że:

w dniu 6 marca 2010 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu w zamiarze pozbawienia życia P. B. (1), zadali mu co najmniej dwa ciosy nożem w brzuch i klatkę piersiową oraz co najmniej dwa ciosy w plecy, w okolice łopatki, powodując u pokrzywdzonego ranę ciętą dłoniowej powierzchni ręki lewej z nasilonym obrzękiem tkanek miękkich, niewielką powierzchniową ranę kłutą dłoniowej powierzchni ręki lewej, dwie rany kłute powłok brzusznych po stronie lewej, dwie powierzchniowe rany cięte powłok klatki piersiowej po stronie lewej, dwie powierzchniowe rany cięte powłok klatki piersiowej po stronie lewej, dwie rany kłute powłok skórnych okolicy międzyłopatkowej lewej, tj. obrażenia, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwające dłużej niż siedem dni, lecz zamierzonego celu nie osiągnęły z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego, przy czym A. M. czynu dopuścił się w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 25 stycznia 1997 r. o sygn. akt II K 533/96 za czyn z art. 210 § 1 d.k.k. w z zw. z art. 60 § 2 d.k.k. na karę 10 lat pozbawienia wolności, która odbył w okresie od 11 listopada 2000 r. do 19 lutego 2009 r.

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wobec A. M. oraz o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wobec H. B.

*****

I. oskarżonych A. M. i H. B. uznaje za winnych tego, że: w dniu 6 marca 2010 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu, w zamiarze wywołania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, zadali P. B. (1) (obecnie P.) co najmniej dwa ciosy nożem w brzuch i klatkę piersiową oraz co najmniej dwa ciosy w plecy, okolice łopatki, powodując u pokrzywdzonego ranę ciętą dłoniowej powierzchni ręki lewej z nasilonym obrzękiem tkanek miękkich, niewielką powierzchniową ranę kłutą dłoniowej powierzchni ręki lewej, dwie rany kłute powłok brzusznych po stronie lewej, dwie powierzchniowe rany cięte powłok klatki piersiowej po stronie lewej, dwie rany kłute powłok skórnych okolicy międzyłopatkowej lewej, tj. obrażenia, które spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała i rozstrój zdrowia trwające dłużej niż siedem dni, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego z miejsca zdarzenia i udzielenie pomocy medycznej, przy czym oskarżony A. M. czynu dopuścił się w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 25 stycznia 1997 r. o sygn. akt II K 533/96 za czyn z art. 210 § 1 d.k.k. w zw. z art. 60 § 2 d.k.k. na karę 10 lat pozbawienia wolności, która odbył w okresie od 11 listopada 2000 r. do 19 lutego 2009 r., tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w stosunku do A. M. oraz przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w stosunku do H. B. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. **wymierza A. M. karę 2 (dwóch) lat** pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. **wymierza H. B. karę 1 (jednego) roku** pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt.1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej **H. B.** w pkt. I kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszca na okres próby wynoszący **2 (dwa) lata**;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu **A. M.** na poczet orzeczonej wobec niego w pkt. I kary pozbawienia wolności okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 6 marca 2010 r. do dnia 14 maja 2010r., przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonej **H. B.** na poczet orzeczonej wobec niej w pkt. I kary pozbawienia wolności okres jej zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 6 marca 2010 r. do dnia 12 maja 2010 r. przyjmując, iż jednej dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzeka zwrot **oskarżonemu A. M.** dowodu rzeczowego oznaczonego w wykazie dowodów rzeczowych nr I/97/10 pod poz. 1 na k. 44 akt sprawy oraz dowodów rzeczowych oznaczonych w wykazie dowodów rzeczowych nr II/106/10 pod poz. 8-14 na k. 152 akt sprawy;

VI. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzeka zwrot **A. G.** dowodów rzeczowych oznaczonych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/97/10 pod poz. 5-7 na k. 44 akt sprawy;

VII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzeka zwrot **oskarżonej H. B.** dowodów rzeczowych oznaczonych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/97/10 pod poz. 2-3 na k. 44 akt sprawy oraz dowodów rzeczowych oznaczonych w wykazie dowodów rzeczowych nr II/106/10 pod poz. 15-20 na k. 152 akt sprawy;

VIII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzeka zwrot **M. K.** dowodu rzeczowego oznaczonego w wykazie dowodów rzeczowych nr II/106/10 pod poz. 21 na k. 152 akt sprawy;

IX. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzeka zwrot **P. B. (1) (obecnie P.)** dowodu rzeczowego oznaczonego w wykazie dowodów rzeczowych nr I/97/10 pod poz. 4 na k. 44 akt sprawy;

X. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 5 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie

oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz **adv. K. U.** kwotę 3468,60 złotych (w tym VAT) tytułem nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu A. M.;

XI. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 5 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz **adv. M. W.** kwotę 3173,40 złotych (w tym VAT) tytułem nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej oskarżonej H. B.;

XII. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza solidarnie od oskarżonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. B. (1) (obecnie P.) kwotę 4200,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

XIII. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka od oskarżonego **A. M.** na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. B. (1) (obecnie P.) nawiązkę w kwocie 3000,00 złotych;

XIV. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka od oskarżonej **H. B.** na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. B. (1) (obecnie P.) nawiązkę w kwocie 3000,00 złotych;

XV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oboje oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IIIK 424/10

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 21 października 2003 r. H. B. zawarła związek małżeński z P. P. (2) (poprzednio B.) przed kierownikiem Urzędu Stanu Cywilnego we W.. Wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydziału XIII Cywilnego Rodzinnego z dnia 13 maja 2009 r. (sygn. akt XIII 3754/08) związek małżeński zawarty pomiędzy w/w został rozwiązany przez rozwód bez orzekania o winie. Na mocy tego orzeczenia władza rodzicielska nad P. B. (2) została powierzona matce z jednoczesnym zawieszeniem wykonywania władzy rodzicielskiej ojca. P. P. (2) (poprzednio B.) został zobowiązany nałożenie na rzecz małoletniej córki alimentów w kwocie 500,00 złotych miesięcznie płatnych do rąk matki.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonej H. B. k. 74-77, k.115-116, k.498-500, k.522-523, k. 695-699
- zeznania P. P. (2) (poprzednio B.) k.28-31, k.32-36, k.57-61, k.130-131, k. 742V-745V
- wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydziału XIII Cywilnego Rodzinnego z dnia 13 maja 2009 r., sygn. XIII RC 3754/08 k. 509

W dniu 5 marca 2010 r. P. P. (2) (poprzednio B.) opuścił Zakład Karny nr 1 we W., gdzie odbywał karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawiania wolności za czyn z art. 286 § 1 k.k.. Z zakładu karnego odebrał P. P. (2) (poprzednio B.) jego przyjaciel J. B. (1) i wspólnie jeździli załatwiać sprawy osobiste P. P. (2) (poprzednio B.).

Dowód:

- zeznania świadka P. P. (2) (poprzednio B.) k.28-31, k.32-36, k.57-61, k.130-131, k. 742V-745V
- zeznania świadka J. B. (1) k. 39-42, k. 715V- 718V

A. M. zamieszkał z H. B. w marcu 2009 r., w zajmowanym przez nią mieszkaniu przy ul. (...) we W. składającym się z 1 pokoju, kuchni i łazienki. W dniu 6 marca 2010 r. w godzinach popołudniowych w mieszkaniu tym przebywała H. B., A. M. oraz córki H. B. P. i E.. H. B. w trakcie przygotowywania obiadu dla najbliższych usłyszała pukanie do drzwi wejściowych. H. B. otworzyła drzwi do lokalu i zobaczyła, iż odwiedził ją P. P. (2) (poprzednio B.), który wszedł do mieszkania.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. M. k. 65-71, k.119-121, k.553-554, k. 692V-695
- częściowo wyjaśnienia oskarżonej H. B. k. 74-77, k.115-116, k.498-500, k.522-523, k. 695-699
- zeznania świadka P. P. (2) (poprzednio B.) k.28-31, k.32-36, k.57-61, k.130-131, k. 742V-745V
- zeznania świadka L. M. k. 195-196, k. 781-781V
- zeznania świadka I. M. k. 205-208, k. 781v-782
- protokół wizji lokalnej z dnia 31 marca 2010 r. wraz z nagraniem CD k. 219 – 266
- protokół przeszukania k. 140-142

Na żądanie P. P. (2) (poprzednio B.) H. B. wydała mu dokumenty, które przechowywała w blaszanej walizce.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. M. k. 65-71, k.119-121, k.553-554, k. 692V-695
- częściowo wyjaśnienia oskarżonej H. B. k. 74-77, k.115-116, k.498-500, k.522-523, k. 695-699
- zeznania świadka P. P. (2) (poprzednio B.) k.28-31, k.32-36, k.57-61, k.130-131, k. 742V-745V

P. P. (2) (poprzednio B.) oświadczył, iż H. B. oraz jej konkubent wraz z dziećmi muszą opuścić lokal w ciągu dwóch dni, gdyż on potrzebuje mieszkania na własne potrzeby. Oświadczył również, iż meble w lokalu stanowią jego prywatną własność. Z uwagi na nalegania H. B. oraz podnoszone przez nią argumenty w zakresie braku możliwości natychmiastowego znalezienia przez nią wraz z dziećmi nowego lokalu mieszkalnego P. P. (2) (poprzednio B.) wyraził zgodę by wszyscy pozostali jeszcze przez jakiś czas w mieszkaniu do którego rościł sobie prawa.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. M. k. 65-71, k.119-121, k.553-554, k. 692V-695
- częściowo wyjaśnienia oskarżonej H. B. k. 74-77, k.115-116, k.498-500, k.522-523, k. 695-699
- zeznania świadka P. P. (2) (poprzednio B.) k.28-31, k.32-36, k.57-61, k.130-131, k. 742V-745V
- zeznania świadka J. B. (1) k.39-42, k. 715V-718V

P. P. (2)(poprzednio B.) zwrócił się z prośbą do H.B., iż chciałby zabrać ze sobą ich wspólną córkę o imieniu P.na pół godziny do restauracji (...)s w okolicy Placu (...). H.B.wyraziła zgodę na powyższe i po chwili P. P. (2)(poprzednio B.) wyszedł z córką P.do samochodu osobowego marki V., w którym czekał na nich znajomy P. P. (2)(poprzednio B.) – J. B. (1).

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. M. k. 65-71, k.119-121, k.553-554, k. 692V-695
- częściowo wyjaśnienia oskarżonej H. B. k. 74-77, k.115-116, k.498-500, k.522-523, k. 695-699
- zeznania świadka P. P. (2) (poprzednio B.) k.28-31, k.32-36, k.57-61, k.130-131, k. 742V-745V
- zeznania świadka J. B. (1) k.39-42, k. 715V-718V
- zeznania świadka I. B. k. 160-161, k. 778v-779
- protokół oględzin rzeczy k. 135-138

P. P. (2)(poprzednio B.) zabrał córkę na posiłek do restauracji (...)’s, a następnie wszyscy ponownie samochodem udali się na miejsce zamieszkania H.B.. P. P. (2)(poprzednio B.) udał się do mieszkania, w którym przebywała H.B.oraz A. M.. P. P. (2)(poprzednio B.) po wejściu do mieszkania nie zdejmował okrycia wierzchniego, w które był ubrany, a to długiego zimowego płaszcza. H.B., która stała w niedalekiej odległości od P. P. (2)(poprzednio B.) zaatakowała go zadając mu ciosy za pomocą noża. H.B.zadawała uderzenia w okolice brzucha i klatki piersiowej. W odruchu obronnym P. P. (2)(poprzednio B.) chwycił lewą dłonią nóż jakim posługiwała się jego była małżonka. Nie udało mu się jednak go wyrwać więc prawą ręką chwycił klamkę drzwi do lokalu chcąc uciekać. W pewnym momencie obrócił się lekko do tyłu i zobaczył, że za H.B.stoi A. M.. P. P. (2)(poprzednio B.) zobaczył, iż A. M.zamachną się na niego trzymanym w dłoni nożem. W tym momencie P. P. (2)(poprzednio B.) obrócił się uchylił głowę i zaczął przekraczać próg mieszkania, ratując się przed atakiem ucieczką. Pomimo podjętej ucieczki A. M.zadał P. P. (2)(poprzednio B.) ciosy nożem. P. P. (2)(poprzednio B.) napastnicy zadali co najmniej dwa ciosy nożem w brzuch i klatkę piersiową oraz co najmniej dwa ciosy w plecy w okolice łopatki.

Dowód:

- zeznania świadka P. P. (2) (poprzednio B.) k.28-31, k.32-36, k.57-61, k.130-131, k. 742V-745V
- zeznania świadka J. B. (1) k.39-42, k. 715V-718V
- zeznania świadka D. D. (2) k.192-194, k.779
- zeznania świadka I. R. (1) k. 170-174, k.7232V-723V
- zeznania świadka L. M. k. 195-196, k. 781-781V
- zeznania świadka I. M. k. 205-208, k. 781v-782
- opinia sądowo – lekarsko – mechanoskopijna k. 1017-1032
- ustna uzupełniająca opinia sądowo – mechanoskopijna k. 1143-1145, 1314-1315
- opinia sądowo – lekarska k. 475-486
- ustna opinia uzupełniająca sądowo – lekarska k. 897-903
- protokół oględzin rzeczy k. 95-96
- sprawozdanie z badań mechanoskopijnych k. 420-434
- sprawozdanie z badań biologicznych k. 439-451
- protokół wizji lokalnej z dnia 31 marca 2010 r. wraz z nagraniem CD k. 219 – 266

- świadectwo sądowo – lekarskich oględzin ciała k. 213-214

P. P. (2) (poprzednio B.) wyszedł z mieszkania, zamknął drzwi wejściowe przystanął i oparł się o ścianę po prawej stronie drzwi wejściowych do mieszkania, a następnie zaczął schodzić na dół trzymając się poręczy. P. P. (2) (poprzednio B.) na skutek ugodzenia nożem pozostawił ślady krwi na klatce schodowej. W szczególności były to ślady krwi zlokalizowane na posadzce korytarza parteru w kierunku drzwi wejściowych do kamienicy i na schodach.

Dowód:

- zeznania świadka P. P. (2) (poprzednio B.) k.28-31, k.32-36, k.57-61, k.130-131, k. 742V-745V
- zeznania świadka J. R. k. 187-188, k. 520-521, k. 779V-780
- zeznania świadka L. M. k. 195-196, k. 781-781V
- dokumentacja miejsca zdarzenia k. 405-419
- protokół wizji lokalnej z dnia 31 marca 2010 r. wraz z nagraniem CD k. 219 – 266
- protokół oględzin miejsca k. 8-12
- protokół oględzin miejsca k. 91-93

P. P. (2) (poprzednio B.) wsiadł do samochodu, w którym czekał na niego J. B. (1). J. B. (1) dostrzegł, iż ubranie P. P. (2) (poprzednio B.) pod płaszczem w okolicy brzucha jest zakrwawione. P. P. (2) (poprzednio B.) udał się do Komisariatu Policji W. i oświadczył oficerowi dyżurnemu, iż został zaatakowany nożem przez H. B. oraz A. M. na klatce schodowej budynku przy ul. (...) we W.. Na skutek powyższego zawiadomienia do mieszkania zajmowanego przez H. B. oraz A. M. udali się funkcjonariusze policji.

Dowód:

- zeznania świadka P. P. (2) (poprzednio B.) k.28-31, k.32-36, k.57-61, k.130-131, k. 742V-745V
- zeznania świadka J. B. (1) k. 39-42, k. 715-718
- zeznania świadka A. U. (1) k. 49-51, k. 720-721

H. B. słysząc pukanie do drzwi oraz oświadczenie A. U. (2) nie wpuściła funkcjonariuszy policji do lokalu, gdyż obawiała się o swoje bezpieczeństwo i miała wątpliwości czy osoby podające się za policjantów faktycznie pełnią służbę w szczególności, iż w/w nie posiadali na sobie mundurów. Ostatecznie H. B. otworzyła drzwi do lokalu.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonej H. B. k. 74-77, k.115-116, k.498-500, k.522-523, k. 695-699
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. M. k. 65-71, k.119-121, k.553-554, k. 692V-695
- zeznania świadka A. U. (1) k. 49-51, k. 720- 721
- zeznania świadka L. M. k. 195-196, k. 781-781V
- zeznania świadka M. D. k. 373-375, k. 782-782V
- protokół oględzin płyty CD k. 259-262

P. P. (2) (poprzednio B.) został przyjęty na oddział ratunkowy pogotowia o godzinie 16.35.

Dowód:

- zeznania świadka P. P. (2) (poprzednio B.) k.28-31, k.32-36, k.57-61, k.130-131, k. 742V-745V
- zeznania świadka Z. D. k. 52-53, k.722-722V

P. P. (2) (poprzednio B.) w wyniku ataku oskarżonego A. M. i oskarżonej H. B. odniósł obrażenia w postaci rany ciętą dłoniowej powierzchni ręki lewej z nasilonym obrzękiem tkanek miękkich, niewielkiej powierzchniowej rany klutej dłoniowej powierzchni ręki lewej, dwóch ran klutych powłok brzusznych po stronie lewej, dwóch powierzchniowych ran ciętych powłok klatki piersiowej po stronie lewej, dwóch powierzchniowych ran ciętych powłok klatki piersiowej po stronie lewej i dwóch ran klutych powłok skórnych okolicy międzyłopatkowej lewej.

Dowód:

- świadectwo sądowo- lekarskich oględzin ciała P. P. (2) (poprzednio B.) k. 213-214
- opinia biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej k. 475-487
- ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego zakresu medycyny sądowej k. 897v-903
- opinia sądowo – lekarsko – mechanoskopijna k. 1017-1032
- ustna uzupełniająca opinia sądowo – lekarsko – mechanoskopijna k. 1143-1145, 1314-1315
- protokół oględzin rzeczy k. 95-96
- sprawozdanie z badań mechanoskopijnych k. 420-434

W toku postępowania przeprowadzono dowód z opinii biegłego z zakresu badań poligraficznych J. B. (2). Biegły zastosował wobec badanej osoby w tym wypadku oskarżonego A. M. i oskarżonej H. B. środek techniczny kontrolujący nieświadome reakcje organizmu w/w. Oskarżeni wyrazili zgodę na przeprowadzenie przedmiotowego badania. Przeprowadzone badania poligraficzne i zarejestrowane reakcje u oskarżonego A. M. wskazują na duży stopień prawdopodobieństwa wykluczenia oskarżonego A. M. z udziału w usiłowaniu zabójstwa P. P. (2) (poprzednio B.) w dniu 6 marca 2010 r.. Jednocześnie przeprowadzone badania poligraficzne i zarejestrowane reakcje u oskarżonej H. B. wskazują na duży stopień prawdopodobieństwa wykluczenia jej z udziału usiłowania dokonania zabójstwa na osobie P. P. (2) (poprzednio B.) w dniu 6 marca 2010 r. .

Dowód:

- opinia biegłego J. B. (2) z dnia 19 kwietnia 2010 r. k. 268-276
- opinia biegłego J. B. (2) z dnia 26 kwietnia 2010 r. k. 279- 286

Oskarżony A. M.ma (...), posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe – z zawodu jest (...), jest kawalerem, bezdzietnym przed osadzeniem w zakładzie karnym był zatrudniony jako pracownik fizyczny w firmie (...)we W.i z tego tytułu osiągał miesięczne wynagrodzenie w kwocie 2.400 złotych. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. W odniesieniu do A. M.nie zachodzą warunki określone w art. 31 § 1 i § 2 k.k. Był uprzednio karany sądownie, a to wyrokiem Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 30 marca 1992 r. (sygn. akt IIK 1207/91) za czyn z art. 208 dk.k. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 2.100 000 starych złotych grzywny, wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Katowicach z dnia 4 grudnia 1992 r. (sygn. akt XWIK 290/92) za czyn z art. 210 § 1 dk.k. i art. 156 § 2 dk.k. i inne na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, 3 lat pozbawienia praw publicznych, nawiązki na cel społeczny oraz karę 1.000.000,00 starych złotych grzywny, Sądu Wojewódzkiego w Tarnowie z dnia 29 listopada

1993r. (sygn. akt II K 79/93) za czyn z art. 182 § 1 dk.k. i art.208 dk.k. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności; Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 23 stycznia 1997 r. (sygn. akt II K 533/96) za czyn z art.210 dk, art. 60 § 1 dk.k., art.156§2 dk.k. i inne na karę łączną 10 lat pozbawienia wolności oraz 3 lat pozbawienia praw publicznych.

Dowód:

- dane osobopoznawcze k. 65-66
- opinia sądowo – psychiatryczna k. 238-240
- karta karna k. 539-540
- wyrok Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 23 stycznia 1997 r. (sygn. akt II K 533/96) k. 545-549

Oskarżona H.B.ma (...)jest (...), posiada wykształcenie podstawowe, jest zatrudniona na stanowisku (...)z czego osiąga miesięczne wynagrodzenie w wysokości 550 złotych. Nie była uprzednio karana sędownie. Nie leczona psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. W odniesieniu do H.B.nie zachodzą przesłanki z art. 31 § 1 i § 2 k.k..

Dowód:

- dane osobopoznawcze k.74-75
- opinia sądowo psychiatryczna k. 241-243
- karta karna k.48, k.524

Oskarżony A. M. słuchany w toku postępowania przygotowawczego w dniu 8 marca 2010r. nie przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż w dniu 6 marca 2010 r. przebywając w mieszkaniu swojej konkubiny wraz z dwojgiem jej dzieci słyszał głośne pukanie do drzwi. Po ich otwarciu przez H. B. zobaczył, iż do mieszkania wszedł P. P. (2) (poprzednio B.), który zażądał wydania dokumentów przechowywanych przez swoją byłą małżonkę. Jednocześnie jak wyjaśnił oskarżony P. P. (2) (poprzednio B.) oświadczył, iż na pół godziny zabiera swoją córkę P.. Czekaając na powrót córki H. B. obawiała się o nią i z uwagi na powyższe zadzwoniła do swojej koleżanki I. R. (2). W tym czasie za pomocą komputera skontaktowała się z jego konkubiną jej matka. Jak wyjaśnił oskarżony A. M. usłyszeli następnie pukanie do drzwi i byli przekonani, że to znajomi P. P. (2) (poprzednio B.) i dlatego H. B. zdecydowała się zadzwonić na komisariat policji. Oskarżony zaprzeczył by miał zaatakować pokrzywdzonego i wskazał, że ten jak odwiedził ich w mieszkaniu to nie miał żadnych obrażeń.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego A. M. k. 65-71

Oskarżony A. M.słuchany w toku postępowania przygotowawczego w dniu 9 marca 2010 r. nie przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w krytycznym dniu przebywał wraz z konkubiną i jej dwojgiem dzieci w mieszkaniu, do którego przyszedł pokrzywdzony. Pokrzywdzony oświadczył oskarżonej, iż nie ma do niej żalu za to, iż „ułożyła sobie życie” jednakże podkreślił, iż wszystko w lokalu stanowi jego własność. H.B.odmówiła opuszczenia lokalu albowiem jest w nim zameldowana. Za zgodą matki pokrzywdzony zabrał małąletnią córkę P.do restauracji (...)’ D.na pół godziny. Po tym czasie do mieszkania zapukali funkcjonariusze policji, których początkowo oskarżona nie chciała wpuścić do lokalu albowiem miała wątpliwości co moich tożsamości. Ostatecznie po otwarciu drzwi mieszkania oskarżony jak wyjaśnił został zatrzymany i przemieszczając się klatką schodową dostrzegł ślady krwi na podłodze. Podczas kolejnego przesłuchania w dniu 21 grudnia 2010 r. oskarżony A. M.nie przyznał się do winy i podtrzymał w całości swoje uprzednie wyjaśnienia.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego A. M. k. 553-554

Oskarżony A. M. słuchany w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż w dniu 6 marca 2010 r. przebywał w mieszkaniu swojej konkubiny H.B., przy czym w lokalu tym były również dwie małoletnie córki w/w. W godzinach popołudniowych do mieszkania zapukał P. P. (2)(poprzednio B.), który został wpuszczony przez swoją byłą małżonkę do lokalu. P. P. (2)(poprzednio B.) odebrał od H.B. przechowywane przez nią dokumenty, a następnie oświadczył, iż ona wraz z dziećmi i konkubiną muszą wyprowadzić się z tego mieszkania albowiem pokrzywdzony potrzebuje je na własne potrzeby. Jednocześnie określił im dwu dniowy termin do wyprowadzki, jednakże na skutek nalegania H.B. wskazał, iż konkubenci mogą jeszcze przez pewien czas zajmować w/w lokal przy czym wskazał, iż wyposażenie tego mieszkania stanowi jego własność. Jak wyjaśnił oskarżony A. P.P.(poprzednio B.) poprosił H.B. by ta pozwoliła mu zabrać ich wspólną córkę o imieniu P. do restauracji (...)’s, na co oskarżona mimo swojej nieufności do byłego małżonka wyraziła zgodę. H.B. zobaczyła, iż jej córka wraz z ojcem wsiadają do samochodu zaparkowanego pod wejściem do budynku, przy czym w aucie tym dostrzegła również postać nieznaną osobę, która zajmowała miejsce dla pasażera obok kierowcy. Oskarżony wyjaśnił, iż w tym czasie za pomocą skypa skontaktowała się z H.B. I. R. (2), a dalej matka H.B.. Oskarżony A. M. wyjaśnił, iż w pewnym momencie z klatki schodowej zaczęły dobiegać odgłosy biegnięcia, które przestraszyły jego konkubinę i jej najmłodszą córkę. Po chwili rozległo się pukanie i na pytanie H.B. usłyszeli polecenie otwarcia drzwi albowiem przed nimi znajdują się funkcjonariusze policji. H.B. zadzwoniła na komisariat policji i zakomunikowała, iż obawia się o swoje bezpieczeństwo i czuje się zagrożona ze strony byłego małżonka P. P. (2), jednakże po otrzymaniu potwierdzenia od oficera dyżurnego, iż przed wejściem do jej lokalu faktycznie znajdują się funkcjonariusze to otworzyła drzwi do lokalu. Oskarżony A. M. w całości podtrzymał swoje uprzednie wyjaśnienia i wskazał, iż w jego ocenie został fałszywie oskarżony przez P. P. (2), który sfingował całe zdarzenie i dąży do odebrania oskarżonej jej małoletniej córki P.. Nadto wyjaśnił, iż pokrzywdzony przyszedł do nich do mieszkania w czarnym filcowym płaszczu – długim do połowy łydek. Pokrzywdzony nie zdjął płaszcza podczas pobytu w mieszkaniu.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego A. M. k. 692v-695

Oskarżona H.B. słuchana w toku postępowania przygotowawczego w dniu 8 marca 2010 r. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, iż pozostaje rozwiedziona z P. P. (2), który jest ojcem jednej z jej córek. Wskazała, iż w dniu 6 marca 2010 r. przebywała w mieszkaniu przy ul. (...) wraz z (...) i konkubentem – A. M.. Szykując obiad usłyszała pukanie do drzwi i po ich otwarciu do lokalu wszedł P. P. (2)(poprzednio B.), który oświadczył, iż wyposażenie mieszkania stanowi jego własność i pozostawia jej dwa dni na popuszczenie lokalu i wyprowadzkę przy czym jednocześnie zabrał od H.B. przechowywane przez nią dokumenty.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonej H. B. k.74-74

Oskarżona H. B. słuchana w dniu 9 marca 2010 r. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, iż pokrzywdzony krytycznego dnia był jednokrotnie obecny w jej mieszkaniu zabrał córkę oraz teczkę z dokumentami jak również nakazał jej i jej konkubentowi „wynieść się z mieszkania”. Wyjaśniła, iż jej teściowa groziła jej że po opuszczeniu zakładu karnego pokrzywdzony pozbawi ją życia, a nadto wskazała, iż cały konflikt spowodowany jest chęcią odebrania jej dziecka albowiem pokrzywdzony chce by wychowywała małoletnią babcia a nie ona.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonej H. B. k. 115-116 .

Oskarżona H. B. słuchana w toku postępowania przygotowawczego w dniu 13 października 2010 r. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu wskazała, iż pozostaje w konflikcie z mężem w zakresie opieki nad córką jak

też wiadome jej jest, że pokrzywdzony usiłował przekupić świadka, który miał by potwierdzić treść złożonego przez pokrzywdzonego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonej H. B. k. 498-500

Oskarżona H. B. słuchana w toku postępowania przygotowawczego w dniu 12 listopada 2010 r. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wskazała, iż pokrzywdzony przekupuje świadków mających obciążyć ją w toku postępowania. Działania pokrzywdzonego i jego matki mają na celu pozbawienie jej wolności i odebranie małoletniej córki.

Dowód:

- Wyjaśnienia oskarżonej H. B. k. 522-523

Oskarżona H. B. słuchana w toku postępowania sądowego nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, iż w dniu 6 marca 2010 r. przebywała ze swoimi córkami i konkubentem w mieszkaniu. Do jej lokalu przybył P. P. (2) (poprzednio B.), który odebrał od niej dokumenty, oświadczył że w ciągu dwóch dni oczekuje, iż wszyscy wyprowadzą się z tego mieszkania. Jednocześnie oświadczył, że chciałby z P. wyjść na pół godziny do M. D.'s żeby sobie mogli porozmawiać. Oskarżona wyjaśniła, iż P. P. (2) (poprzednio B.) nie zdejmował płaszcza przebywając w ich towarzystwie. Wskazała, iż skontaktowała się z I. R. (2), a także z matką za pomocą skypa. Następnie jak wyjaśniła rozległ się szum i usłyszała słowo policja jednakże była przekonana, że są to wyłącznie znajomi P. P. (2), którzy domagają się otwarcia drzwi. Z uwagi na powyższe zadzwoniła na komisariat policji z prośbą o pomoc gdzie uzyskała informację, iż faktycznie funkcjonariusze policji przybyli do jej mieszkania na interwencję. Wyjaśniła, iż otworzyła drzwi, a do lokalu weszli policjanci, którzy zabezpieczyli noże z jej kuchni. Wyjaśniła, że jej córka nie wróciła już do mieszkania, a po wyjściu z lokalu z córką widziała ślady krwi na korytarzu, zaś sąsiadka potwierdziła, iż widziała P. P. (2) (poprzednio B.), wraz z innym mężczyzną stojących razem w bramie. Podczas pobytu pokrzywdzonego w mieszkaniu nie doszło do użycia siły fizycznej, była tylko taka słowna przepychanka. Wskazała, iż gdy powiedziała pokrzywdzonemu, że nie opuści mieszkania zaczęły trząść mu się ręce, ze zdenerwowania zrobił się czerwony, choć nie przypomina sobie, czy mówił coś co robi, jak oskarżona nie opuści tego mieszkania. Przed tym całym zdarzeniem podkreśliła, że nie chodziła na widzenia do pokrzywdzonego, bo nie chciała już tego człowieka więcej widzieć, ani jego matki, była już po rozwodzie i nie chciała mieć z nim kontaktu. Obawiała się pokrzywdzonego ponieważ bił ją w trakcie małżeństwa, a wydając mu P. podejrzewała że już jej więcej nie zobaczy.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonej H. B. k. 695-699

Sąd zważył co następuje.

Wina i sprawstwo oskarżonego A. M. i oskarżonej H. B. w zakresie zarzucanego im czynu zabronionego w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, tym nie mniej jednak przeprowadzone postępowania dowodowe, obligowało Sąd do zmiany opisu a tym samym kwalifikacji prawnej czynu jakiego dopuścili się oskarżeni. Sąd wydał rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej.

Sąd dał wiarę pokrzywdzonemu P. P. (2) (poprzednio B.) albowiem treść złożonych przez niego zeznań w szczególności na okoliczności związane z wizytą w/w w mieszkaniu przy ul. (...) znalazły swoje potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w tym w szczególności w pisemnej jak i ustnej uzupełniającej opinii sądowo lekarskiej, a przede wszystkim znalazły potwierdzenie w pisemnej jak i ustnej uzupełniającej opinii sądowo – lekarsko – mechanoskopijnej. W szczególności podkreślenia wymaga, iż kluczowe znaczenie przy ocenie wiarygodności zeznań pokrzywdzonego miała pisemna i ustna uzupełniająca opinia sądowo – lekarsko - mechanoskopijna. Sąd miał na uwadze, iż pokrzywdzony P. P. (2) (poprzednio B.) przedstawia wersję wydarzeń całkowicie przeciwną od

tej przywołanej w toku składania wyjaśnień zarówno przez oskarżoną H.B.jak i oskarżonego A. M., jednocześnie Sąd dokonując całościowej oceny zarówno wiarygodności pokrzywdzonego jak i oceny wiarygodności oskarżonych uwzględnił, iż oskarżona H.B.była uprzednio małżonką oskarżyciela posiłkowego, a nadto strony są skonfliktowane z uwagi na spór w zakresie opieki nad małoletnią córką jak i w odniesieniu do lokalu zajmowanego dotychczas przez oskarżonych. Tym nie mniej jednak opinie biegłych w ocenie Sądu wyznaczyły kierunek dokonanej oceny wszystkich zebranych w sprawie dowodów, które przesądziły o winie i sprawstwie oskarżonych z uwzględnieniem zmiany opisu i kwalifikacji prawnej czynu przypisanego im czynu zabronionego. Sąd dał wiarę pokrzywdzonemu P. P. (2)(poprzednio B.) na okoliczność przebiegu krytycznego zajścia. Na podstawie zeznań P. P. (2)(poprzednio B.) Sąd ustalił, iż w w dniu 6 marca 2010 r. dwukrotnie był obecny w mieszkaniu przy ul. (...). Sąd. Po raz pierwszy pokrzywdzony udał się pod w/w adres odwiedzić tam przez świadka J. B. (1), wszedł do mieszkania i zabrał małoletnią córkę do restauracji (...)’s. Jednocześnie istotny dla Sądu był dla Sądu fakt, iż podczas tej wizyty pokrzywdzony zakomunikował oskarżonym, iż muszą opuścić lokal, zaś wszystkie znajdujące się tam ruchomości stanowią jego własność. Bezsporny pomiędzy oskarżonymi, a pokrzywdzonym był fakt, iż pokrzywdzony wyszedł z mieszkania z małoletnią córką, co znalazło odzwierciedlenie w treści zeznań świadka J. B. (1), a także w wyjaśnieniach samych oskarżonych w zakresie, w jakim Sąd przyznał im walor wiarygodności. Sąd uznał za wiarygodne zeznania P. P. (2)(poprzednio B.), iż po upływie około 30 do 40 minut ponownie pojechał wraz z J. B. (1) i córką N. B.do mieszkania zajmowanego przez oskarżonych, tym razem jednak do lokalu poszedł sam, w aucie zaś zostali córka pokrzywdzonego oraz kierowca - świadek J. B. (1). Sąd ustalił, iż bezpośrednio po wejściu pokrzywdzonego do mieszkania zajmowanego przez oskarżonych, oskarżona H.B.zaatakowała pokrzywdzonego w okolice klatki piersiowej i brzucha zadając mu ciosy nożem. P. P. (2)(poprzednio B.), w reakcji obronnej chwycił nóż jakim posługiwała się jego była małżonka i podjął próbę opuszczenia mieszkania. Tym nie mniej jednak jak wynika z jego wiarygodnych zeznań został on zaatakowany przez oskarżonego A. M., który również posługiwał się nożem. Z uwagi na fakt, że pokrzywdzony dostrzegł, iż oskarżony A. M.bierze zamach odwrócił się i uchylił głowę na skutek czego ciosy nożem zostały mu zadane w plecy. Ponieważ P. P. (2)(poprzednio B.) wszedł do mieszkania odziany w długi filcowy płaszcz siła ciosów jak również obrażenia jakie odniósł zostały znacznie zminimalizowane. Wersję zdarzeń wskazywaną konsekwentnie przez pokrzywdzonego w pełni uwiarygodniły zarówno opinie biegłych sądowych z zakresu medycyny sądowej jak i z zakresu mechanoskopii, ale również zabezpieczone w sprawie dowody rzeczowe w postaci chociażby ubrań, w jakie przyodziany był krytycznego dnia oskarżony a na których to przedmiotach ujawniono ślady przecięć jak i ślady krwi ofiary. Nadto dane zawarte w protokołach oględzin klatki schodowej w budynku przy ul. (...), a także sprawozdanie z badań biologicznych oraz dokumentacja zdjęciowa klatki schodowej, po której poruszał się ranny pokrzywdzony wraz z opracowaniem tej że dokumentacji wykonanym przez zespół z Laboratorium (...)3D Instytutu (...), S.i (...)Wydziału Architektury Politechniki (...)są zbieżne z przebiegiem wydarzeń opisanym przez P. P. (2)(poprzednio B.), a tym samym całkowicie negują w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonych H.B.oraz A. M.. Zeznania pokrzywdzonego w zakresie dalszego przebiegu wydarzeń, a to udania się na komisariat policji oraz fakt udzielenia mu pomocy medycznej znajdują odzwierciedlenie w zeznaniach świadków – funkcjonariuszy policji oraz medyków jak również w sporządzonej dokumentacji w postaci chociażby protokołów. P. P. (2)(poprzednio B.) w toku całego postępowania zeznawał konsekwentnie i spójnie zaś opisany przez niego przebieg zdarzenia był zgodny z ustalonym przez Sąd na podstawie całokształtu dowodów stanem faktycznym sprawy. Istotne dla Sądu były również zeznania pokrzywdzonego, w których wskazał on, iż to oskarżona H.B.była stroną inicjującą atak i pierwsza chwyciła za niebezpieczne narzędzie w postaci noża i wymierzyła pokrzywdzonemu cios. Powyższa okoliczność była dla Sądu ważna dla ustalenia stopnia winy oskarżonej jak i znalazła odzwierciedlenie przy ustalaniu wymiaru kary dla w/w adekwatnej do popełnionego przestępstwa.

Sąd przyznał walor wiarygodności świadkowi **J. B. (1)**albowiem treść złożonych przez w/w zeznań korespondowała w pełni z materiałem dowodowym ujawnionym w sprawie w tym w szczególności z zeznaniami pokrzywdzonego P. P. (2)(poprzednio B.). Na podstawie zeznań świadka J. B. (1)Sąd potwierdził fakt, iż w/w dwukrotnie zawoził w krytycznym dniu pokrzywdzonego do mieszkania zajmowanego przez oskarżonych oraz potwierdził, iż po pierwszej wizycie pokrzywdzony zabrał ze sobą małoletnią córkę, którą następnie zaprosił na obiad do restauracji (...)’s. Szczególnie istotna dla Sądu była treść zeznań świadka, gdzie potwierdził on, iż pokrzywdzony przy drugiej wizycie poszedł sam do oskarżonych, zaś wizyta ta trwała bardzo krótko, co jest zbieżne z przebiegiem wydarzeń opisanych przez pokrzywdzonego jako gwałtowne. Świadek zeznał, że P. P. (2)(poprzednio B.) był w krytycznym czasie i miejscu

przyodziały w płaszcz spod którego po jego powrocie z drugiej wizyty widoczne były ślady krwi na ubraniu. Zeznania świadka na okoliczność udania się na komisariat policji zostały potwierdzone również na podstawie zeznań A. U. (1)

Za w pełni wiarygodnych Sąd uznał świadków **A. U. (1)** – funkcjonariusza policji wezwanego na miejsce zdarzenia oraz **Z. D.**, który udzielał pokrzywdzonemu pomocy medycznej. Świadkowie ci słuchani w toku postępowania zeznawali w sposób spójny i konsekwentny, zaś treść ich zeznań w pełni korespondowała z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie w tym w szczególności w postaci protokołu oględzin miejsca oraz dokumentacji medycznej wraz z opiniami sądowno – lekarskimi, sądowno – lekarsko - mechanoskopijnymi, a także znalazła odzwierciedlenie w zeznaniach pokrzywdzonego P. P. (2) (poprzednio B.). Na podstawie zeznań świadka A. U. (1) Sąd ustalił, iż pokrzywdzony po krytycznym zdarzeniu udał się na komisariat policji, gdzie wezwano karetkę pogotowia albowiem na jego ciele widoczne były krwawiące zranienia. Świadek ten potwierdził również wyjaśnienia oskarżonych w zakresie w jakim Sąd przyznał im walor wiarygodności, a to na okoliczność tego, iż oskarżona H. B. początkowo nie reagowała na polecenia funkcjonariuszy policji do otwarcia lokalu i nie wpuściła ich do mieszkania jak również na okoliczność zatrzymania oskarżonego A. M.. Na podstawie zeznań złożonych przez świadka Z. D. Sąd ustalił okoliczności udzielenia pokrzywdzonemu P. P. (2) (poprzednio B.) pierwszej pomocy na oddziale ratunkowym pogotowia, potwierdzając jednocześnie obrażenia oskarżyciela posiłkowego szczegółowo opisane w dołączonej do akt sprawy dokumentacji medycznej.

W toku postępowania przeprowadzono dowód z zeznań świadka **J. R.**, która zeznawał w sposób logiczny i spójny. Świadek nie była uczestnikiem krytycznego zajścia jednakże po interwencji policji wyszła na teren klatki schodowej i zobaczyła ślady krwi. Powyższe w pełni koresponduje z ustaleniami poczynionymi przez Sąd na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, w tym w szczególności danych zawartych w protokole oględzin miejsca zdarzenia jak i dokumentacji fotograficznej. W pozostałym zakresie świadek nie dysponowała żadnymi informacjami przydatnymi dla niniejszej sprawy.

Wątpliwości co do wartości dowodowej nie budziła również treść zeznań świadka **M. O.** jednakże w/w nie była bezpośrednim uczestnikiem krytycznych zdarzeń i nie miała w tym zakresie wiedzy poza zdawkową informacją od świadka J. B. (1), iż pokrzywdzony „dostał” (vide k. 719v) jednakże nie potrafiła połączyć tej informacji z czynami przypisanymi oskarżonym aktem oskarżenia.

W toku postępowania przesłuchano świadka **W. M.**, który przed Sądem w całości podtrzymał treść swoich uprzednich zeznań. Sąd dał wiarę świadkowi na okoliczność tego, iż w dniu 6 marca 2010 r. widział pokrzywdzonego P. P. (2) (poprzednio B.), który wchodził do bramy przy ul. (...). Świadek ten konsekwentnie zeznawał, iż widział pokrzywdzonego, który był w towarzystwie innego mężczyzny którego nie byłby w stanie ponownie rozpoznać. Sąd z dużą ostrożnością ocenił zeznania świadka, który składając swoje zeznania wielokrotnie powoływał się na informacje powzięte ze słyszenia o konflikcie pomiędzy pokrzywdzonym, a jego uprzednią małżonką jak również przywoływał nie potwierdzone tezy o samookaleczeniu pokrzywdzonego, co Sąd jednoznacznie wykluczył na podstawie opinii sporządzonych przez biegłych z zakresu medycyny sądowej i mechanoskopii. Stopień ogólności zeznań świadka, którego wiarygodności Sąd nie kwestionuje był na tyle znaczący, iż zeznania te miały jedynie marginalne znaczenia dla niniejszego postępowania.

Za logiczne i spójne, a tym samym wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka **M. I.** Świadek ten nie był uczestnikiem krytycznych wydarzeń, a wszelkie posiadane informacje w tym zakresie uzyskał po upływie dwóch dni w rozmowie telefonicznej z I. R. (2). Z uwagi na powyższe okoliczność zdarzenia były tożsame z treścią zeznań I. R. (2) i w pełni znalazły odzwierciedlenie w treści zeznań pokrzywdzonego P. P. (2) (poprzednio B.). Świadek M. I. zeznał, iż wiadome mu jest, iż krytycznego dnia pokrzywdzony dwukrotnie odwiedzał oskarżonych – przy pierwszej wizycie, zakomunikował oskarżonym konieczność opuszczenia lokalu i zabrał małą dziewczynkę do M. D., zaś przy drugiej został przez oskarżonych zaatakowany nożem.

Za w pełni rzetelne i wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka **D. M.** tym nie mniej jednak świadek wskazał jedynie okoliczności związane z interwencją funkcjonariuszy policji i zatrzymaniem oskarżonej, zaś w pozostałym zakresie nie posiadał żadnej wiedzy na temat okoliczności zdarzenia.

Wątpliwości co do wiarygodności nie budziła również treść zeznań złożonych przez świadka **L. M.**, która zeznawała konsekwentnie i spójnie w toku całego postępowania. Na podstawie zeznań w/w świadka, które korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym Sąd potwierdził, iż na klatce schodowej po zranieniu pokrzywdzonego pozostawił on ślady krwi, jak również doszło do interwencji funkcjonariuszy policji. Świadek zeznała wprawdzie, iż krytycznego dnia widziała dwóch mężczyzn w bramie przy ul. (...), w tym jednego w długim płaszczu (takim jak nosił pokrzywdzony) jednakże w toku rozprawy sprecyzowała, iż cierpi na bardzo dużą wadę wzroku i z uwagi na powyższe nie potrafiła by rozpoznać w/w. Z tych też względów w pozostałym zakresie świadek nie wniosła nic do postępowania.

Przesłuchana w charakterze świadka **D. D. (2)** nie była bezpośrednim świadkiem krytycznych zdarzeń, a dopiero na drugi dzień po zajściu pokrzywdzony poinformował ją, że został zaatakowany przez oskarżonych i odniósł opisane w opiniach lekarskich obrażenia. Informacje posiadane przez świadka były na tyle ogólne, iż nie wnosiły wiele do sprawy, tym nie mniej jednak korespondowały w swojej treści z zeznaniami pokrzywdzonego P. P. (2) (poprzednio B.).

Sąd dał wiarę **I. R. (2)**, jednakże w/w nie była bezpośrednim świadkiem krytycznych zdarzeń, a dopiero następnego dnia pokrzywdzony zdał jej relację zgodną z treścią złożonych przez siebie w sprawie zeznań. Świadek nadto zeznała, iż na klatce schodowej w kamienicy widziała w dniu zdarzenia ślady przypominające w jej ocenie krew, co znalazło w pełni odzwierciedlenie w sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania opinii biegłego. Wątpliwości co do wartości dowodowej nie budziły również zeznania świadka **I. B., K. T., W. D.** ani **B. G.** jednakże w/w nie posiadała żadnych wiadomości odnośnie krytycznego zajścia.

Świadkowie **E. D. oraz P. B. (2)** skorzystały z prawa do odmowy składania zeznań. Z uwagi na powyższe pisemna oraz ustna złożona w toku rozprawy opinia biegłego psychologa – D. W. nie wniosły wiele do sprawy.

Sąd w przeważającej mierze odmówił wiarygodności treści zeznań świadka **B. O.** albowiem zeznania w/w pozostawały w całkowitej sprzeczności z zeznaniami świadka **R. G.**, który zeznawał, jednoznacznie i konsekwentnie na okoliczność próby wpływu pokrzywdzonego na treść zeznań w/w świadka. Okoliczność ta została w toku postępowania zweryfikowana negatywnie. Nadto w toku postępowania sądowego świadek B. O. znacznie zmieniła swoje uprzednie zeznania, łagodząc ich wymowę niekorzystną dla pokrzywdzonego. Świadek potwierdziła jedynie okoliczność niejako bezsporną w niniejszej sprawie, a mianowicie rodzinny konflikt pomiędzy pokrzywdzonym, a oskarżoną.

Sąd jedynie za częściowo wiarygodne uznał wyjaśnienia oskarżonych **H. B. oraz A. M.** Sąd przyznał im walor wiarygodności jedynie w takim zakresie, w jakim korespondowały one z zeznaniami złożonymi przez pokrzywdzonego, a to na okoliczność pierwszej wizyty pokrzywdzonego w zajmowanym przez oskarżonych lokalu oraz na okoliczność poinformowania oskarżonych o konieczności opuszczenia mieszkania i oddania jego wyposażenia pokrzywdzonemu. Nadto bezsporny pomiędzy stronami pozostawał fakt zabrania przez P. P. (2) (poprzednio B.) małoletniej córki z lokalu i udania się z nią na obiad do restauracji (...)’s. W pozostałym zakresie Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonym. W szczególności za przyjętą przez w/w linię obrony Sąd uznał treść ich wyjaśnień, w których zaprzeczali całkowicie by krytycznego dnia pokrzywdzony P. P. (2) (poprzednio B.) odwiedził ich dwukrotnie, a tym bardziej w zakresie w jakim obydwójce zanegowali zaatakowanie za pomocą noża pokrzywdzonego. Jak już wskazano wyżej Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonych albowiem pozostawały one w całkowitej sprzeczności ze spójnymi i wiarygodnymi zeznaniami pokrzywdzonego jak również pozostawały sprzeczne z dowodami w postaci protokołów oględzin miejsca zdarzenia jak również dokumentacją miejsca zdarzenia oraz opiniami sądowo – lekarskimi i sądowo – lekarsko – mechanoskopijnymi a także opinią biegłego z zakresu mechanoskopii.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd miał na uwadze, iż w toku postępowania przygotowawczego przeprowadzono dowód z opinii biegłego przy użyciu wariografu. Sąd uwzględnił, iż biegły w tych że opiniach wskazał, iż przeprowadzone badania poligraficzne i zarejestrowane reakcje u oskarżonego A. M. i u oskarżonej H. B. wskazują

na duży stopień prawdopodobieństwa wykluczenia oskarżonego A. M. oraz oskarżonej H. B. z udziału w usiłowaniu zabójstwa P. P. (2) w dniu 6 marca 2010 r.. Tym nie mniej jednak w ocenie Sądu całokształt materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie głównej potwierdza sprawstwo oskarżonych w zakresie krytycznych zdarzeń mających miejsce w dniu 6 marca 2010 r. w mieszkaniu przy ul. (...) we W.. Sąd w pełni podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego w Lublinie wyrażone w orzeczeniu z dnia 25 marca 2010 r. (sygn. akt II AKa 15/10, LEX nr 583679) iż „dowód z badania wariograficznego ma wartość poznawczą jedynie w początkowej - weryfikacyjnej fazie postępowania, a traci na znaczeniu z upływem czasu oraz z ilością czynności procesowych z udziałem badanego”. W niniejszej sprawie faktycznie w toku postępowania przygotowawczego dowód taki został przeprowadzony ze skutkiem „odciążającym” oskarżonych, to tym nie mniej jednak materiał dowodowy zgromadzony dalej w toku śledztwa, a następnie ujawniony na rozprawie i poddany ocenie przez Sąd potwierdził sprawstwo i winę oskarżonych H. B. oraz A. M..

W toku postępowania wykonano świadectwo sądowo – lekarskich oględzin ciała pokrzywdzonego (k. 213-214). Przedmiotowe oględziny zostały wykonane starannie i zgodnie z zasadami sztuki medycznej oraz przepisami prawa, zaś wnioski końcowe w zakresie obrażeń pokrzywdzonego w pełni korespondowały z opiniami biegłych z zakresu medycyny sądowej wykonanych w toku procesu. Ponadto w niniejszym postępowaniu wykonana została pisemna opinia sądowo – lekarska z dnia 30 lipca 2010 r. (k. 475-486) na okoliczność rodzaju obrażeń i mechanizmu ich powstania w odniesieniu do pokrzywdzonego P. P. (2) (poprzednio B.). Biegły sporządzający przedmiotową opinię w toku rozprawy składając opinie ustną uzupełniającą w pełni potrzymał wnioski zawarte w opinii z dnia 30 lipca 2010 r. Sąd nie miał żadnych wątpliwości co do rzetelności sporządzenia przedmiotowej opinii albowiem biegły szczegółowo opisał przedmiot i sposób wykonania badań jak również zawarł jednoznaczne wnioski końcowe. Analizując materiał badań przedłożony biegłemu wskazał on w swojej opinii, iż wyklucza powstanie ran kłutych okolicy łopatkowej w wyniku samookaleczenia jak też brak jest podstaw by powstanie ran powłok klatki piersiowej od przodu i brzucha powstały w wyniku samookaleczenia, a ujawnione rany ręki są charakterystyczne dla stoczony walki i mechanizmu obronnego ofiary. Biegły zaopiniował również, iż odzież noszona w krytycznym dniu przez ofiarę mogła w znacznej mierze ograniczyć krwotok, stąd też plamy krwi pokrzywdzonego znajdujące się wyłącznie na klatce schodowej budynku nie dają podstaw do jednoznacznego stwierdzenia że właśnie tam pozostał przeprowadzony atak na pokrzywdzonego. W toku rozprawy głównej biegły sprecyzował (k. 901), iż jego opinia nie jest opinią kategoriową i jednoznaczną i nie da się z przeciwstawnych wersji przebiegu zdarzenia opisywanych przez oskarżonych i pokrzywdzonego jednej jednoznacznie wykluczyć, w tym również tej dotyczącej samookaleczenia czy też pozorantwa. Tym nie mniej jednak podkreślił, iż wersja przebiegu wydarzeń wskazana przez pokrzywdzonego jest znacząco bardziej prawdopodobna. Z uwagi na fakt, iż biegły wydający przedmiotowe opinie nie dysponował całością dokumentacji medycznej Sąd ponownie dopuścił dowód z opinii zespołu biegłych z Zakładu Medycyny Sądowej oraz biegłego z zakresu mechanoskopii. W wyniku powyższego sporządzona została pisemna oraz ustna uzupełniająca opinia zespołu biegłych (k. 1017 i nast.). Przedmiotowe opinie są opiniami pełnymi, rzetelnymi oraz wykonanymi zgodnie z zasadami staranności i przepisami prawa. Opinie te są jednoznaczne zaś wnioski w nich zawarte nie pozostawiają wątpliwości interpretacyjnych. Przedmiotowe opinie co istotne są opiniami kategoriowymi. Na podstawie w/w opinii Sąd ustalił, iż wykluczona jest możliwość powstania ran pleców pokrzywdzonego wskutek samookaleczenia, zaś rany te powstały w mechanizmie czynnym w wyniku zadawania ciosów nożem wyprowadzanych od góry ku dołowi. Rana kłuta i cięta lewej ręki ma charakter obronny i powstała w wyniku zasłaniania się pokrzywdzonego przed ciosami zadawanymi przez oskarżoną H. B.. Jednocześnie w odniesieniu obrażeń ujawnionych u pokrzywdzonego na klatce piersiowej i na brzuchu ich charakterystyka wyklucza by powstały one w mechanizmie samookaleczenia, a są one charakterystyczne dla mechanizmu czynnego. Obrażenia ujawnione u pokrzywdzonego powstały w wyniku krytycznego zdarzenia jakim był atak oskarżonych na pokrzywdzonego nie zaś jak sugerowali oskarżeni w przyjętej linii obrony iż są wynikiem samookaleczenia lub też współdziałania P. P. (2) (poprzednio B.) z osobą trzecią. Jednocześnie obrażenia te nie zagrażały życiu pokrzywdzonego i stanowiły naruszenie czynności ciała lub rozstrój zdrowia powyżej dni 7 nie będący tzw. ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu. Jednocześnie na podstawie przedmiotowej opinii Sąd ustalił, iż brak jest możliwości dokonania jednoznacznej identyfikacji narzędzia jakim posłużyli się każdy z oskarżonych podczas ataku na P. P. (2) (poprzednio B.).

Sąd za w pełni wiarygodną i rzetelną uznał sporządzoną opinię nr (...) **z zakresu badań mechanoskopijnych**. Przedmiotowa opinia zawierała szczegółowy i wnikliwy opis przeprowadzonych przez biegłego badań, zaś wnioski końcowe były logiczne, jasne i jednoznaczne. Na podstawie przedmiotowej opinii Sąd ustalił, iż rany odniesione przez pokrzywdzonego, a tym samym zniszczenia ujawnione na ubraniu pokrzywdzonego, w które był on przyodziały krytycznego dnia zostały zadane płaskim, ostrym i ostrokończastym narzędziem. Ślady te nie wykazywały charakterystycznych cech indywidualnych pozwalających na bezpośrednią identyfikację narzędzia tym, nie mniej jednak mogły one zostać zadane od noży i zabezpieczonych w toku postępowania w mieszkaniu oskarżonych jak i od noża należącego bezpośrednio do oskarżonego A. M.. Na podstawie przedmiotowej opinii Sąd stwierdził jedynie możliwość dokonania identyfikacji grupowej narzędzia lub też narzędzi zbrodni.

Sąd nie miał również żadnych wątpliwości co do wiarygodności pełnej jasnej i klarownej opinii nr (...) **z przeprowadzonych badań biologicznych**. Przedmiotowa opinia zawierała precyzyjny opis wykonanych przez biegłego czynności wymagających wiadomości specjalnych, zaś wnioski w niej zawarte nie budziły wątpliwości interpretacyjnych Sądu. Na podstawie przedmiotowej opinii z informacji istotnych dla postępowania Sąd ustalił, iż na ubraniu zabezpieczonym od pokrzywdzonego, w jakie był on ubrany krytycznego dnia jak i na wymazówkach zabezpieczonych na terenie klatki schodowej przy ul. (...) ujawniono ślady DNA ludzkiego pochodzącego od mężczyzny o profilu genetycznym zgodnym z oznaczonym dla genotypu P. P. (2) (poprzedni B.). W toku postępowania wykonano **opinię nr (...)**, która została wykonana zgodnie z zasadami staranności i wiedzy specjalistycznej i zawierała jednoznaczne wnioski końcowe. Tym nie mniej jednak nie wniosła ona wiele do sprawy z uwagi na nieujawnienie śladów linii papilarnych na przekazanych do badań przedmiotach jak i też brak zgodności ujawnionych linii papilarnych z materiałem porównawczym.

W toku postępowania sporządzono pisemne **opinie sądowo – psychiatryczne** dotyczące oskarżonego A. M. i oskarżonej H. B.. Przedmiotowe opinie zawierały szczegółowy opis badania oskarżonych, zaś zawarte w nich wnioski były jasne i nie budziły wątpliwości interpretacyjnych Sądu. Na podstawie tychże opinii Sąd ustalił, iż oskarżony A. M. jak i oskarżona H. B. tempore criminis nie mieli z przyczyn chorobowych zniesionej ani w stopniu znacznym ograniczonej zdolności rozumienia znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem i nie zachodzą w odniesieniu do w/w warunki wskazane w art. 31 § 1 i § 2 k.k..

W toku postępowania przygotowawczego przeprowadzono również **wizję lokalną** z udziałem pokrzywdzonego oraz oskarżonych w mieszkaniu przy ul. (...) we W.. W/w czynność procesowa została przeprowadzona zgodnie z przepisami prawa, zaś dane zawarte w protokole stanowiły istotny materiał dowodowy w sprawie, który pozwolił dokonać oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonego i wyjaśnień oskarżonych.

Sąd nie miał zastrzeżeń co do prawidłowości wykonania opinii nr (...) wydanej na podstawie ekspertyzy kryminalistycznej badań sprzętu komputerowego, cyfrowych nośników informacji oraz telefonów komórkowych. Wnioski końcowe z przeprowadzonych przez biegłego badań pozostały jednakże bezużyteczne dla niniejszego postępowania. Również opinia nr (...) wydana na podstawie ekspertyzy kryminalistycznej badań sprzętu komputerowego, cyfrowych nośników informacji oraz telefonów komórkowych pomimo tego, iż została wykonana rzetelnie i sumiennie to tym nie mniej jednak wnioski końcowe także nie wniosły wiele do niniejszej sprawy.

W toku postępowania **wykonano dokumentację miejsca zdarzenia** zawierającą wizualizacje 3D zarówno w formie papierowej jak również w formie wydruków. Przedmiotowa wizualizacja korespondowała z danymi zawartymi w protokole oględzin miejsca zdarzenia jak i protokole wizji lokalnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd ustalił, iż w dniu 6 marca 2010 r. we W., oskarżony A. M. wraz z oskarżoną H. B. działając wspólnie i w porozumieniu w zamiarze wywołania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu zadali P. P. (2) (poprzednio B.) co najmniej dwa ciosy nożem w brzuch i klatkę piersiową oraz co najmniej dwa ciosy w plecy, okolice łopatki, powodując u pokrzywdzonego ranę ciętą dłoniowej powierzchni ręki lewej z nasilonym obrzękiem tkanek miękkich, niewielką powierzchnią ranę kłutą dłoniowej powierzchni ręki lewej, dwie rany kłute powłok brzusznych po stronie lewej, dwie powierzchniowe rany cięte powłok klatki piersiowej po stronie lewej, dwie

rany klute powłok skórnych okolicy międzyłopatkowej lewej, tj. obrażenia, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwające dłużej niż siedem dni, lecz zamierzonego celu nie osiągną z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego. Sąd ustalił, iż oskarżony A. M. czynu dopuścił się w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 25 stycznia 1997 r. o sygn. akt II K 533/96 za czyn z art. 210 § 1 d.k.k. w zw. z art. 60 § 2 d.k.k. na karę 10 lat pozbawienia wolności, która odbył w okresie od 11 listopada 2000 r. do 19 lutego 2009 r. i z uwagi na powyższe zachowanie tego oskarżonego stanowi przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. Zachowanie oskarżonej H. B. wyczerpuje ustawowe znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisywanego oskarżonym albowiem zebrany w sprawie materiał dowodowy ujawniony na rozprawie głównej wykluczył jednoznacznie możliwość przypisania oskarżonym zamiaru usiłowania dokonania zabójstwa pokrzywdzonego. W ocenie Sądu okoliczności zdarzenia a to jego dynamika, charakter obrażeń, użyte narzędzie, ilość zadanych ciosów ich głębokość oraz siła wskazują jednoznacznie iż oskarżeni działali w zamiarze wywołania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, jednakże z uwagi na ucieczkę P. P. (2) (poprzednio B.) i udzieloną pomoc medyczną pokrzywdzony odniósł jedynie obrażenia opisane w art. 157 § 1 k.k.. W ocenie Sądu ustalenia dotyczące zamiaru nie mogą opierać się wyłącznie na fragmentarycznych faktach wiążących się ze stroną wykonawczą, lecz powinny być wnioskiem koniecznym, wynikającym z analizy całokształtu przedmiotowych i podmiotowych okoliczności zajścia, a w szczególności ze stosunku sprawcy do pokrzywdzonego, jego właściwości osobistych i dotychczasowego trybu życia, pobudek oraz motywów działania i wszelkich innych przesłanek wskazujących na to, że sprawca, chcąc spowodować uszkodzenie ciała, wolą swą stanowiącą realny proces psychiczny, obejmował spowodowanie skutku w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Analizując wszystkie wyżej wskazane okoliczności w tym również stosunek psychiczny oskarżonych do pokrzywdzonego wynikający z konfliktu rodzinnego na tle opieki nad małoletnią córką oraz na tle mieszkaniowym Sąd jednoznacznie ustalił, iż oskarżeni działali z winy umyślnej w bezpośrednim zamiarze wywołania skutku w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu u pokrzywdzonego. Oskarżeni jak każdy przeciętnie doświadczony człowiek doskonale zdawali sobie sprawę z faktu, iż zadawanie ciosów nożem w okolice klatki piersiowej, brzucha i pleców tj. w miejscach ujawnionych u pokrzywdzonego, z taką siłą jak dokonali tego oskarżeni mogą skutkować obrażeniami ciała wywołując chorobę realnie zagrażającą życiu pokrzywdzonego. Jednocześnie kilkukrotność zadania ciosów przez każdego z nich świadczy dobitnie o tym, iż w/w poprzez swoje zachowanie chcieli wprost taki skutek wywołać, działali zatem jak ustalił Sąd z zamiarem bezpośrednim jednakże swojego celu z uwagą na postawę pokrzywdzonego nie osiągnęli, wywołując jedynie skutki w postaci określonej w art. 157 § 1 k.k.. Nie ulega też wątpliwości, iż w przedmiotowej sprawie sprawcy działali wspólnie i w porozumieniu. Istotą współsprawstwa w ujęciu art. 18 k.k. jest oparte na porozumieniu wspólne działanie osób, z których każda obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich określonych przedmiotowych znamion czynu przestępczego. Obiektywnym elementem współsprawstwa jest nie tylko wspólna (w sensie przedmiotowym) realizacja znamion określonej w odpowiednim przepisie tzw. czynności czasownikowej, lecz także taka sytuacja, która charakteryzuje się tym, że czyn jednego współsprawcy stanowi dopełnienie czynu drugiego współsprawcy w ramach dokonanego przez nich podziału ról w przestępczej akcji. Natomiast subiektywnym elementem, a zarazem warunkiem koniecznym współsprawstwa jest porozumienie, oznaczające nie tylko uzgodnienie przez wszystkich współsprawców woli popełnienia przestępstwa, lecz także świadome współdziałanie co najmniej dwóch osób w akcji przestępczej. Porozumienie jest tym czynnikiem podmiotowym, które łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępcze działania kilku osób, co w konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca świadomie w popełnieniu przestępstwa (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 1976r. w sprawie Rw 189/76, OSNKW 1976/9/117). Dla przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne, aby każda osób działających w porozumieniu, realizowała niejako własnoręcznie znamię czynu zabronionego, zwane w teorii prawa czynnością czasownikową, lecz wystarcza, że osoba taka – dążąc do realizacji zaplanowanego wspólnie czynu – działała w ramach uzgodnionego podziału ról, co najmniej ułatwiając bezpośredniemu sprawcy wykonanie wspólnie zamierzonego celu. Nadto dla przyjęcia współsprawstwa wystarcza obiektywne współdziałanie w samym wykonaniu, w ramach podziału ról uprzednio uzgodnionych (lub przeprowadzonego dopiero w toku wykonywania czynu), jeżeli każdy ze współsprawców obejmował swym zamiarem (animus auctoris) cały zespół przedmiotowych

znamion przestępczego przedsięwzięcia. Współsprawstwo nie oznacza, że wszyscy współdziałający uczestniczą fizycznie w każdej z czynności wykonawczych, realizujących znamiona przestępstwa. Obok przypadku podziału ról wynikających z wcześniejszego porozumienia, zdarza się w praktyce zmowa dorozumiana. Współsprawstwo zatem nie oznacza, że wszyscy współdziałający uczestniczą fizycznie w każdej z czynności wykonawczych, realizujących znamiona przestępstwa

Wymierzając oskarżonym kary Sąd brał pod uwagę z jednej strony, aby kara efektywnie spełniła związane z nią cele społeczne, z drugiej zaś strony, aby była ona karą zindywidualizowaną, to jest taką, która w odniesieniu konkretnego sprawcy, będzie zgodna z zasadami zapisanymi przez ustawodawcę w treści przepisu art. 53 k.k. Kara winna, bowiem stanowić sprawiedliwościową odpłatę, która spełniać będzie, (gdy jest to niezbędne) funkcję zabezpieczającą, funkcję właściwego kształtowania prawnej świadomości społeczeństwa oraz funkcję wychowawczą i prewencyjną, a zarazem jej rodzaj i stopień surowości będzie uwzględniał rozmiary winy sprawcy czynu zabronionego i jego stopień społecznej szkodliwości (ocenianej przez pryzmat wskazań zawartych w art. 115 § 2 k.k.). Oceniając stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonym czynu Sąd brał pod uwagę, kierując się w tym zakresie treścią art. 115 § 2 kk, zwłaszcza rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego, sposób i okoliczności popełnienia czynu, postać zamiaru oraz motywację sprawcy. Niewątpliwie czyn oskarżonych godził w tak istotne dobro chronione prawem, jakim jest życie i zdrowie człowieka oraz jego wolność i z uwagi na powyższe kara by czynić zadość zasadzie prewencji indywidualnej i generalnej musi być nie tylko nieuchronna i adekwatne do popełnionego czynu, ale również surowa w odniesieniu do każdego z oskarżonych.

Z uwagi na powyższe Sąd w odniesieniu do oskarżonego A. M. jako okoliczność obciążającą potraktował jego wielokrotną uprzednią karalność sądową oraz fakt, iż oskarżony dopuszczając się czynu zabronionego przeciwko pokrzywdzonemu działał w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 2 k.k.. Powyższy fakt świadczy o tym, iż oskarżony jest osobą wysoce zdemoralizowaną, która w swojej egzystencji nie stosuje się ani do przepisów prawa ani do przyjętych norm społecznych. Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował nadto rodzaj naruszonego przez oskarżonego dobra jakim jest życie i zdrowie, a więc najwyższe dobro prawne chronione prawem. Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności łagodzących wobec oskarżonego A. M.. Oskarżony pomimo wieloletniej izolacji z zakładzie karnym, a to od dnia 11 listopada 2000 r. do dnia 19 lutego 2009 r. nie zmienił swojej postawy na tyle by stosować się do norm społecznych i nie naruszać norm prawnych.

W odniesieniu do oskarżonej H. B. Sąd jako okoliczność obciążającą potraktował rodzaj naruszonego dobra prawnego – a to zdrowie i życie ludzkie oraz charakter oraz okoliczności popełnionego przestępstwa. Zważyć należy bowiem, iż to oskarżona pierwsza zaatakowała pokrzywdzonego i była jednostką inicjującą atak. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił fakt, iż oskarżona nie była uprzednio karana sądownie.

Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył oskarżonemu A. M. karę 2 lat pozbawienia wolności. W ocenie Sądu jedynie izolacyjna kara pozbawienia wolności jest karą, która czyni zadość zasadom prewencji indywidualnej w odniesieniu do oskarżonego.

W stosunku do oskarżonej H. B. Sąd uznał, iż za w/w przestępstwo karą adekwatną jest kara 1 roku pozbawienia wolności. W odniesieniu do oskarżonej Sąd ocenił, iż istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna i zachodzą przesłanki do zastosowania wobec oskarżonej dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 lata. Sąd mając osobisty kontakt z oskarżoną uznał, iż nie jest ona osobą całkowicie zdemoralizowaną, a zatem kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, z zastrzeżeniem jej wykonania w wypadku ponownego wejścia w konflikt z prawem, powinna skutecznie spełnić swoje cele

Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu A. M. na poczet orzeczonej wobec kary łącznej pozbawienia wolności okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 6 marca 2010 r. do dnia 14 maja 2010r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Jednocześnie na podstawie w/w przepisu zaliczył oskarżonej H. B. na poczet orzeczonej wobec kary

pozbawienia wolności okres jej zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 6 marca 2010 r. do dnia 12 maja 2010 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Zgodnie z treścią art. 230 § 2 k.p.k. należy zwrócić osobie uprawnionej zatrzymane rzeczy niezwłocznie po stwierdzeniu ich zbędności dla postępowania karnego. Z uwagi na powyższe orzeczono jak w pkt. VI- X wyroku.

Z uwagi na fakt, iż oskarżeni korzystali pomocy prawnej udzielonej im przez profesjonalnych obrońców z urzędu Sąd na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 5 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońców oskarżonych koszty pomocy prawnej uwzględniając nakład pracy jak również udział w postępowaniu przygotowawczym oraz w postępowaniu sądowym.

W toku postępowania występujący w sprawie oskarżyciel posiłkowy reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika. Z uwagi na powyższe Sąd na podstawie art. 672 k.p.k. zasądził od oskarżonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 4200 zł. tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Na wniosek pokrzywdzonego, na podstawie art. 46 § 2 k.k. Sąd zasądził od oskarżonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. B. (1) (obecnie P.) kwoty po 3000,00 złotych tytułem nawiązki.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa albowiem jak wynika z akt sprawy oskarżeni nie posiadają żadnego majątku, nie posiadają również żadnego źródła utrzymania, zaś ich uiszczenie byłoby dla w/w nadmiernie uciążliwe.